

اثر استفاده از بیوپلاس ۲ ب در صفات لاشه و فیزیولوژیکی بوقلمون های بومی آذربایجان

علیرضا فانی^۱، هوشنگ لطف الهیان^۲، رامین سلامت دوست نوبر^۳، جمشید قیاسی قلعه کندی^۳، احمدرضا حسینی^۴
۱ - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی واحد شبستر، کارشناس مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی استان آذربایجان شرقی، ۲ - عضو هیئت علمی موسسه علوم دامی کشور، ۳ - عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد شبستر، ۴ - عضو هیئت علمی مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی استان آذربایجان شرقی
Email: fani.alireza@gmail.com

چکیده:

به منظور مطالعه اثر استفاده از بیوپلاس ۲ ب در صفات لاشه و برخی خصوصیات فیزیولوژی تعداد ۷۲ قطعه جوجه بوقلمون چهار ماهه در مرکز تحقیقات تاتار بطور تصادفی انتخاب شده و در باکسها قرار گرفتند. آزمایش فاکتوریل به صورت ۲ × ۴ (دو جنس نر و ماده و چهار سطح پروبیوتیک) در قالب طرح کاملاً تصادفی با ۳ تکرار انجام شد. در پایان آزمایش دو پرنده از هر تکرار ذبح و مورد تفکیک لاشه قرار گرفت. وزن لاشه، بازده لاشه خالص، بازده سینه، بازده ران، بازده قسمت‌های اندام‌های خوراکی (قلب، کبد و سنگدان)، وزن کبد، چربی محوطه شکمی، وزن لوله گوارشی، وزن کل روده، طول روده و ... اندازه گیری و نتایج حاصل مورد تجزیه و تحلیل آماری قرار گرفت. اثر پروبیوتیک ها بر روی وزن زنده، بازده لاشه خالی، بازده ران، بازده سینه و بازده قسمت‌های خوراکی بطن و بازده چربی و درصد وزن کبد اختلاف معنی داری از لحاظ آماری نشان ندادند ولی در رابطه با اثر جنس در وزن زنده و بازده سینه، وزن لوله گوارش، وزن کل روده، طول روده، طول روده باریک ($P < 0/01$) و بازده چربی بطنی ($P < 0/05$) اختلاف از لحاظ آماری معنی دار بود.

واژگان کلیدی:

بوقلمون - پروبیوتیک - خصوصیات لاشه و فیزیولوژیکی

مقدمه

پروبیوتیک‌ها میکروارگانیسم‌های زنده، که به صورت مکمل‌های غذایی میکروبی با منشأ بیولوژیک می‌باشند؛ و از طریق بهبود تعادل میکروبی دستگاه گوارش و تسریع تکثیر میکروارگانیسم‌های مفید، تاثیر سودمندی بر روی میزبان دارند (باقر صاد، ۱۳۷۷). در آزمایش جین و همکاران (۱۹۹۸)، استفاده از لاکتوباسیل‌ها به تنهایی یا به صورت مخلوط بر درصد وزن اندامها (کبد، طحال، بورس، سنگدان، دئودنوم، ژورنوم، ایلئوم و کل روده باریک) تاثیر معنی‌داری داشت. موهان و همکاران (۱۹۹۶)، اثر مکمل جیره‌ای پروبیوتیک پروبیولاک را بر جوجه‌های گوشتی بررسی نمودند و استفاده از پروبیوتیک بر وزن اندامها (قلب، طحال، سنگدان و کبد) موثر نبود. در بررسی کریمی ترشیزی (۱۳۸۴) در سن ۲۸ روزگی تیمارها موجب کاهش وزن کل دستگاه گوارش در مقایسه با گروه شاهد شدند. و در ۴۲ روزگی وزن نسبی دستگاه گوارش و روده کوچک به طور معنی‌داری تحت تاثیر تیمار پروبیوتیکی قرار گرفته و کاهش یافت، ولی تیمارهای مورد آزمایش بر طول نسبی روده کوچک اثر معنی‌داری نداشتند. در آزمایش پترسون و همکاران (۲۰۰۳) باسیلوس سوبتیلیس سبب افزایش وزن روده کوچک شد.